

[Riishøj]

høring – men på et tidspunkt må man træffe en beslutning. Og hvis man siger, at det er miljøet, der tæller først, så spiller det trods alt en rolle her, når støjmæssige og andre forudsætninger er opfyldt, at det her dog drejer sig om vedvarende energi, forureningsfri energi, som er til stor gavn for miljøet. Vi kan se vindmøllerne – nogle kan ikke lide dem, andre kan lide dem, de er placeret meget forskelligt, nogle er også placeret dårligt – men det drejer sig trods alt om en forureningsfri energiform, som vi bør understøtte. De fugle, der dør, eller de bygninger, der skades på grund af luftforurening, er nok umiddelbart mindre synlige, men vi skal naturligvis ikke lade os fikseres og have den modsatte og økologisk uheldige holdning til disse ting.

Jeg skal undlade at komme nærmere ind på andre punkter i de enkelte indlæg, men jeg er alligevel glad for, at der er den grundlæggende positive holdning til det. På dette område håber jeg at energiministeren sætter hælene i og inden længe foretager de justeringer, der er nødvendige. Jeg ser en positiv åbning med hensyn til udskiftning af gamle vindmøller, og jeg håber, at energiministeren får banket Socialdemokratiet på plads i spørgsmålet om bekendtgørelsen. Det gælder også en række andre ting, som fabrikantforeningen bl.a. har foreslået med hensyn til ændringer i de nuværende bekendtgørelser, f.eks. bopælskriterier; der er en hel masse ret tåbelige forhindringer i de nuværende ordninger. Jeg håber, at den stilstand, vi har i dag, den opbremsning og den uheldige udvikling, kan ændres af en mere positiv udvikling.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Jeg synes, at hr. Riishøj burde give os lidt kredit for, hvad det var, der blev sagt fra min side som det allerførste i Socialdemokratiets indlæg, nemlig at sagerne er gået i stå, og at det ikke er acceptabelt. Det, der kan gøres for at få gang i udviklingen, er vi absolut indstillet på at tage fat på, og på det punkt var vi også godt tilfredse med, hvad ministeren sagde.

Jeg vil gentage, at spørgsmålet om det nærmeste punkt kan være lidt af en fiksering for SF og andre i denne diskussion. Vi ville ikke have noget som helst imod, at man siger »det nærmeste punkt«, men det nærmeste punkt

kan altså ligge for langt væk til, at det er godt nok i forhold til det ambitionsniveau, vi mente der blev lagt fast sidste forår, da vi lavede en forbedret lovgivning på området. Samtidig var alle enige om, at den koordinerede klyngeudbygning, hvor der var plads til samspillet mellem elværksejede og private, lokale møller, var god, også fordi det sikrer en god udnyttelse af investeringerne i netudbygningen, at der er en klyngemæssig udnyttelse af tilkoblingsmulighederne.

Pointen er så, at for at få den klyngeudbygning til at virke skal der være en vis koordination. Den kan nemt tage tid, og det kan godt være problemet i den fase, vi er i nu. Og det siger sig selv, at det bliver mere kompliceret. Når man gerne vil tilstræbe en klyngevis opstilling af møller, kan enkelte møllers ansøgninger meget nemt komme ind i sådan en Bermudatrekant mellem klyngehensynet, en langsom kommuneplanafklaringsproces og elværker, som kan være smaddernegative over for det.

Den Bermudatrekant er problemets realitet, og det har altså ikke noget at gøre med de mærkelige syner, som nogle har set, og som jeg kan ane lidt af hos hr. Riishøj i denne stadige kredsen om en bekendtgørelse, som Socialdemokratiet i øvrigt ikke har haft fingrene i.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at elværkernes tilsagn om de 100 MW jo kom som led i den aftale, der blev truffet, under forudsætning af at myndighederne – og i den forbindelse jo selvfølgelig først og fremmest miljøministeren som planlægningsminister – udpegede de nødvendige arealer. Så det er sådan set de planmæssige overvejelser, der har spændt ben for, at de 100 MW er under udbygning i dag.

Det er ikke desto mindre min opfattelse, at der er adskillige muligheder for at gennemføre 100 MW-aftale med elværkerne, fordi der rundt omkring i amterne er adskillige placeringsmuligheder, som kan bruges.

Det er rigtigt, som ordføreren for Fremskridtspartiet nævnte, at en udmærket mulighed var Sejlflod Kommune. Jeg vil dog lige understrege, at det vist ikke var Fremskridtsmanden, der slog slaget i Sejlflod – det må bero på en erindringsforskydning fra hr. Behnkes side